

Ἐπίκαιρο

Ἡ νίκη τῆς Ἐκκλησίας! (Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας)

Σήμερα, παιδιά, θά ἀρχίσουμε τή συζήτησή μας μέ μιὰ «**ἰδεοθύελλα**». Θά σᾶς δίνω μιὰ λέξη καί θά σημειώνετε δίπλα διάφορες ἄλλες λέξεις πού ἔρχονται στόν νοῦ σας. (Δίνουμε πρῶτα ἄλλες λέξεις, ὅπως π.χ. «χαρά», «φιλία», καί τελευταία τή λέξη «Ἐκκλησία». Οἱ ἀπαντήσεις τῶν παιδιῶν χρησιμοποιοῦνται ὡς ἀφόρμηση ἢ γενικότερα ἀξιοποιοῦνται στήν ἀνάπτυξη τοῦ θέματος. Ὡς ἀφόρμηση θά μπορούσε νά χρησιμοποιηθεῖ καί ἡ προβολή, βλ. CD).

Στίς μέρες μας ὅταν ἀκοῦν πολλοί τή λέξη «Ἐκκλησία», ἔρχεται στόν νοῦ τους ὅ,τι ἀκούγεται συνήθως στά μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης ἢ ὅ,τι κυκλοφορεῖ στό διαδίκτυο: σχόλια δυσμενῆ, κατηγορίες, συκοφαντίες... Τί κρίμα! Κρατοῦν ἔτσι μιὰ ἀπόσταση ἀπό τήν Ἐκκλησία, πού εἶναι ἡ **οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ!**

Πάντοτε, βέβαια, ἡ Ἐκκλησία μας ἀντιμετώπιζε **σκληρή πολεμική**. Ἀπό τά πρῶτα της βήματα. Πότε ἔκανε τά πρῶτα της βήματα ἡ Ἐκκλησία στόν κόσμο; Μετά τήν **Πεντηκοστή**. Τή μέρα τῆς Πεντηκοστῆς, τότε πού ἦλθε τό Ἅγιο Πνεῦμα στούς ἀποστόλους καί κήρυξαν γιά πρώτη φορά τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, βαπτίστηκαν οἱ

πρῶτοι χριστιανοί καί ἔκανε ἐπίσημα τήν ἐμφάνισή της στόν κόσμο ἡ **Ἐκκλησία**. Λίγες μόνο μέρες μετά, οἱ ἀπόστολοι συλλαμβάνονται, φυλακίζονται, ἀπειλοῦνται...

Τρεῖς ὀλόκληρους αἰῶνες κράτησαν οἱ πρῶτοι **διωγμοί** ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας! Μέ ἐπίσημα αὐτοκρατορικά διατάγματα οἱ χριστιανοί ὀδηγήθηκαν σέ φρικτά βασανιστήρια καί στόν θάνατο. Τούς ἔριξαν στή φωτιά καί στά θηρία! Δέν κατάφεραν ὅμως νά τούς ἐξαφανίσουν. Τό αἷμα τῶν μαρτύρων πότιζε τό δένδρο τῆς Ἐκκλησίας, κι αὐτό ὀλοένα καί μεγάλωνε.

Ὅταν ἐπιτέλους κόπασαν οἱ διωγμοί -πότε;- **στά χρόνια τοῦ Μ. Κωνσταντίνου**, ἡ Ἐκκλησία βγῆκε ἀπό τίς κατακόμβες ἀλλά εἶχε νά παλέψει μέ ἄλλους ὑπουλους ἐχθρούς: **τίς αἱρέσεις**. Ἄνθρωποι μέσα ἀπό τήν Ἐκκλησία -μορφωμένοι ἱερεῖς, ἀκόμη καί ἐπίσκοποι-, ἀντί νά κηρύπτουν τό Εὐαγγέλιο, σκορποῦσαν μέ τή διδασκαλία τους τήν πλάνη. Ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι μόνο Θεός, ὄχι καί ἄνθρωπος. Ἄλλοι ὑποστήριζαν ὅτι εἶναι μόνο ἄνθρωπος, ἄρα ἡ Παναγία μας δέν πρέπει νά ὀνομάζεται «Θεοτόκος» (= γέννησε τόν Θεό) ἀλλά ἀπλῶς «Χριστοτόκος». Ἄλλοι πάλι ἰσχυρίστηκαν ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι μιὰ δύναμη καί ὄχι Θεός. Οἱ εἰκονομάχοι ἀργότερα πολεμοῦσαν τίς ἅγιες εἰκόνες. Καί μέχρι σήμερα χιλιάδες, προτεστάντες, παπικοί συνεχίζουν νά διαστρεβλώνουν τίς ἀλήθειες τῆς πίστεως μας.

Ξέρετε πῶς μοιάζουν, παιδιά, ὅλες αὐτές οἱ πλάνες; Μέ τό **δηλητήριο**. Φαντασεῖτε νά ρίζουμε δηλητήριο στό γάλα! Ἔστω καί λίγο ἄν ρίζουμε, τό γάλα γίνεται ἀμέσως δηλητήριο! Ἄν τό ρίζουμε στό φάρμακο, γίνεται φαρμάκι! Δέν θεραπεύει, ἀλλά φαρμακώνει! Δέν χαρίζει ζωή, ἀλλά ὀδηγεῖ στόν θάνατο! Αὐτό κάνουν οἱ αἱρέσεις: ἀντί νά ὀδηγοῦν τούς ἄνθρώπους μέ τήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου στήν αἰώνια ζωή, τούς ὀδηγοῦν μέ τίς πλάνες τους μακριά ἀπό τόν Θεό, στόν αἰώνιο θάνατο! Γι' αὐτό οἱ ἅγιοι Πατέρες ἔδωσαν σκληρές μάχες, ὑπέμειναν πολλές κακουχίες, στερήσεις,

ταλαιπωρίες, εξορίες, φοβερὰ μαρτύρια, γιὰ νὰ μείνει ἀνόθευτη ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου!

Στὴν **Ἀποκάλυψη** ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης παρουσιάζει τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας μας μέ δύο συμβολικὲς εἰκόνες: **α) ἓνα θηρίο** ἐπακέφαλο μέ δέκα κέρατα **β) ἓνα ἄρνάκι** μέ δύο κέρατα. Τό θηρίο συμβολίζει τὴν ἐξουσία πού ζητᾷ μέ τὴ δύναμή της νὰ ἐξοντώσει τὴν Ἐκκλησία. Τό ἄρνάκι φαίνεται ἄκακο, ἀλλὰ τὰ δύο κέρατα δηλώνουν ὅτι φέρνει τὴν καταστροφή· συμβολίζει τίς αἱρέσεις, πού ὑποὺλα ὁδηγοῦν στόν ὄλεθρο. Σέ κάθε ἐποχὴ αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ πολεμοῦν τὴν Ἐκκλησία.

Θά περίμενε κανεὶς μέ μιὰ τέτοια φοβερὴ καὶ ἀσταμάτητη πολεμικὴ ἡ Ἐκκλησία νὰ ἔχει σβῆσει ἀπό τόν χάρτη τῆς γῆς. Ἐντούτοις, καὶ σήμερα -**Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας**- χτύπησαν πάλι χαρμόσυνα, **πανηγυρικά οἱ καμπάνες** κι ἔγινε ἡ **λιτανεία τῶν ἱερῶν εἰκόνων**. Ἀπαγγείλαμε ὅλοι μαζί οἱ πιστοὶ τό Σύμβολο τῆς πίστεως μας, τό «**Πιστεύω**», ὅπως τό συνέταξαν οἱ ἅγιοι Πατέρες μας στίς δύο πρῶτες Οἰκουμενικὲς Συνόδους. Μέ τοὺς σκληροὺς ἀγῶνες τους φύλαξαν τόν θησαυρό τῆς πίστεως μας ἀκέραιο καὶ καθαρὸ σάν τό ἀτόφιο χρυσάφι! Κάθε χρόνο, **τὴν πρώτη Κυριακὴ τῆς Μ. Σαρακοστῆς** ἡ Ἐκκλησία μας πανηγυρίζει μαζί μέ τὴν **ἀναστήλωση τῶν εἰκόνων** καὶ τὴ **θριαμβευτικὴ νίκη** της ἐναντίον **ὄλων τῶν αἱρέσεων**. Εἶναι πολὺ μεγάλη αὐτὴ ἡ μέρα, **λαμπρὴ γιορτὴ!** Συνεορτάζει ὁ οὐρανὸς μέ τὴ γῆ! Ἡ **θριαμβεύουσα** Ἐκκλησία, δηλαδή ὅλοι οἱ ἅγιοι στόν οὐρανό, μαζί μέ τὴ **στρατευομένη** Ἐκκλησία, μέ ὅλους τοὺς πιστοὺς πού ἀγωνίζονται ἀκόμη ἐδῶ στὴ γῆ.

Ὅσο κι ἂν οἱ ἐχθροὶ πολεμοῦν τὴν Ἐκκλησία, εἴτε δυναμικὰ εἴτε ὑποὺλα, μένει **ἀνίκητη μέσ στους αἰῶνες**, ὅπως τό τραγουδοῦμε (βλ. *CD μέ ὑλικό*): «Τὴν πολεμοῦν, κι αὐτὴ ψηλώνει· τὴν κυνηγοῦν, κάστρα πυργώνει. Ἀνίκητη ἡ δύναμή της, **ἀσάλευτη ἡ οἰκοδομὴ της!**».

Πῶς μένει ἄραγε ἀσάλευτη αὐτὴ ἡ οἰκοδομὴ; Πῶς δέν σωριά-

ζεται, ἐνῶ πέφτουν τόσοι μέ μανία πάνω της γιά νά τήν καταστρέψουν; Ἔχει γερό, **ἄσειστο θεμέλιο**. Ποιό εἶναι τό θεμέλιό της; **Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός!**

Μοιάζει ἡ Ἐκκλησία μας **μ' αὐτή τήν κληματαριά** (δείχνουμε τήν εἰκόνα, βλ. CD μέ ὑλικό): Ρίζα της ὁ Χριστός καί κλαδιά της οἱ ἀπόστολοι, οἱ μάρτυρες, οἱ πατέρες, οἱ ὅσιοι, οἱ νεομάρτυρες, ὅλοι οἱ ἅγιοι καί ὅλοι οἱ πιστοί. Ποιός βοριάς μπορεῖ νά ξεριζώσῃ αὐτή τήν κληματαριά; Ὅσοι ἄνεμοι κι ἄν πέσουν πάνω της δέν θά τήν τσακίσουν, γιατί ρίζα της δέν εἶναι κάποιος ἄνθρωπος, ἀλλά ὁ θε-
άνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός.

Μοιάζει ἡ Ἐκκλησία μας μέ τήν **κιβωτό τοῦ Νῶε** (δείχνουμε τήν εἰκόνα, βλ. CD μέ ὑλικό). Θυμάστε τόν φοβερό ἐκεῖνον κατακλυσμό... Ὅλους τούς ἐπνιξε, ὅλα τά σκέπασε! Σώθηκαν μόνο ὅσοι ἦταν μέσα στήν κιβωτό. Τήν χτυποῦσαν τά κύματα, ἔπεφταν μέ ὄρμη πελώρια πάνω της, ἀλλά ἐκεῖνη ἐπέπλεε δίχως νά πάθει καμιά ζημιά.

Ἔτσι καί γιά τήν Ἐκκλησία μας, παιδιά, **δέν ἔχουμε ἀγωνία** μήπως ποτέ βυθίσουν οἱ ἐχθροί τό σκάφος της (δείχνουμε τήν εἰκόνα, βλ. CD μέ ὑλικό). «Ἄς ὑψώνονται πελώρια τά κύματα», κηρύττει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, «τό πλοῖο τοῦ Χριστοῦ δέν μποροῦν νά τό καταποντίσουν!». Μᾶς τό εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος: **«καί πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς»** (βλ. Μθ 16,18). Δηλαδή ἡ Ἐκκλησία δέν θά διαβεῖ ποτέ τίς πύλες τοῦ θανάτου.

Ἔχουμε, ὡστόσο, **μιά ἄλλη ἀγωνία**: Μή βρεθοῦμε ἐμεῖς ἔξω ἀπό αὐτήν τήν κιβωτό τῆς σωτηρίας! Μήν ξεκοποῦμε ἐμεῖς ἀπό αὐτή τήν ἅγια κληματαριά! Ξέρετε τί θά πάθει ἓνα κλαδάκι ἄν ξεκοπεῖ ἀπό τό δένδρο του; Θά μαραθεῖ, θά ξεραθεῖ...

Μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, αὐτή τή στιγμή εἴμαστε μέσα στήν ἅγια κιβωτό, εἴμαστε ἐνωμένοι σ' αὐτήν τήν ἅγια κληματαριά. Πότε μπήκαμε στήν κιβωτό τῆς Ἐκκλησίας; Πότε γίναμε κλήματα αὐτῆς τῆς κληματαριᾶς κι ἐνωθήκαμε μέ τόν Χριστό καί τούς ἁγίους; **Τή μέρα**

πού βαπτιστήκαμε. Ἐκείνη τήν εὐλογημένη μέρα γίναμε μέλη τῆς Ἐκκλησίας, μέλη τῆς οἰκογένειας τοῦ Θεοῦ!

Τότε ὅμως ἤμασταν βρέφη. Τώρα πού μεγαλώνουμε, **περιμένει ὁ Κύριος**, ὅπως λέγαμε καί σέ μιᾶ προηγούμενη συνάντησή μας (βλ. Μάθημα 12ο), νά Τοῦ ποῦμε ἄν θέλουμε ν' ἀνήκουμε στήν Ἐκκλησία του ἢ ὄχι. Εἴμαστε **ἐλεύθεροι** νά στοιχηθοῦμε στή δική του ἱερή στρατιά, μαζί μέ τούς ἁγίους καί μέ ὄλους τούς δικούς του, ἢ νά πάρουμε ἄλλους δρόμους... Μέ τή βία δέν θά μᾶς κρατήσῃ στήν οἰκογένειά του. Ζητᾶ νά 'ναι δική μας ἡ ἀπόφαση, ἐλεύθερη καί προσωπική ἡ ἐπιλογή: **Θέλω ν' ἀνήκω στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, στή δική του παράταξη, στήν παράταξη τῶν ἁγίων του!**

Κι ἄν ὁ κόσμος ὀλοένα καί περισσότερο κυλιέται μέσα στήν ἁμαρτία καί στή διαφθορά, κι ἄν καυχίεται γιά τήν ἀθεΐα του καί ψηφίζει νόμους κόντρα στό Εὐαγγέλιο, νά γιγαντώνει μέσα μας ἡ ἅγια ἐπιθυμία: **Ναί, Χριστέ μου, θέλω ν' ἀνήκω στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία σου! Χαρά καί καύχημά μου ν' ἀνήκω στή δική σου οἰκογένεια!** (Τελειώνοντας μπορούμε νά διαβάσουμε στά παιδιά τό ποίημα «Σέ εἶπαν χριστιανό...», βλ. CD μέ ὑλικό. Προτεινόμενα τραγούδια: «Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου» καί ἀπό «Πνευματικές Ὠδές Β'» α) «Ἐκκλησία», σ. 111, β) «Σημαιοφόροι», 113, βλ. CD).

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Προβολή.
2. Εἰκόνες: α) κληματαριά,
β) ἡ κιβωτός τοῦ Νῶε,
γ) τό πλοῖο τῆς Ἐκκλησίας.
3. Ποίημα.
4. Τραγούδια σέ ἀρχεῖο κειμένου, ἤχου καί προβολή.